

Čís. 4671.

Přechovávatel (§ 24 zák. čís. 9/1924) musí si opatřiti koncesi (povolení) ještě než začíná radiotelefonní zařízení přechovávat; s opatřením si a přechováváním zařízení (se sestavením a provozem stanice) musí sečkat, až ho dojde zpráva, že mu povolení (koncese) bylo uděleno; pro beztrestnost nestačí pouhé ohlášení nebo mylný předpoklad přechovávatelův, že přechovávání bylo určenou jím osobou k jeho příkazu ohlášeno (§§ 3, 233 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 25. března 1933, Zm II 240/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 19. dubna 1932, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259 čís. 2 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle § 24 odst. 1 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z 1924, zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným přečinem podle § 24 odst. 1 zákona ze dne 20. prosince 1923 čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924.

Důvody:

Rozsudek předpokládá, že skutková podstata přečinu, který se dává obžalovanému za vinu, je po stránce objektivní splněna, zprošťuje však obžalovaného z obžaloby, protože soud nenabyl přesvědčení, že tu bylo vědomí i po stránce subjektivní; věda, že musí stanici ohlásiti, požádal prý obžalovaný — ještě než uvedl stanici do provozu — svou sestru, by ji u poštovního úřadu ohlásila a toto opatření stačí prý k zachování předpisů o ohlašování radiosoučástek, ano není nikde předepsáno, že je musí ohlásiti sám držitel a an se mohl obžalovaný na svou sestru při jejím věku dvaceti let spolehnouti. Názor, kterým se takto řídí rozsudek, jest, jak i stížnost právem namítá, mylný. Zákon tresce přechovávání dotčených zařízení bez povolení úřadu k tomu povolaného, takže je přechovávání protiprávním, není-li úředním povolením (koncesí) kryto již od samého počátku, a zůstane protiprávním až do doby, kdy bylo přechovávateli přechovávání příslušným úřadem povoleno (udělena mu koncese). Z toho plyne, že si přechovávatel musí opatřiti koncesi (povolení) ještě než začíná radiotelefonní zařízení přechovávat, že má s opatřením si a přechováváním radiotelefonního zařízení, najmě se sestavením a provozem stanice sečkat, až ho — ovšem z příčiny jeho žádosti o koncesi nebo třeba k jeho přihlášce — dojde zpráva, že mu povolení (koncese) bylo uděleno. Tomu nasvědčuje zvláště předpis § 18 cit. zákona, že zařízení radiotelefonní mohou býti prodávána jen osobám, jež prokáží, že jim byla udělena koncese... ku přechovávání radiotelefonních zařízení nebo k provozu radiotelefonních stanic. Nestačí pro beztrestnost přechovávání radiosoučástek, tím méně pro beztrestnost sestavení a provozu přijímací stanice pouhé jich ohlá-

šení (srovnej nálezy čís. 3500, 4064 sb. n. s.), tím méně mylný předpoklad přechovávatelův, že jeho přechovávání bylo určenou jím k tomu osobou k jeho příkazu ohlášeno, nanejvýš když jde v předpokladu dostatečnosti pouhé přihlášky o právní omyl, který podle §§ 3, 233 tr. zák. odpovědnosti nezproštuje. Opačný názor, kterým byl soud nalézací veden ke zproštění obžalovaného, příčí se správnému výkladu zákona, takže je rozsudek v dotčené části zmatečný podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Proto bylo stížnosti v tomto směru vyhověti a uznati podle § 288 čís. 3 tr. ř. právem, jak se stalo, aniž třeba zkoumati, zda by bylo v souhlasu s ustanovením § 238 tr. zák. další stanovisko rozsudku, že se obžalovaný mohl příkazem sestře zprostiti povinnosti k ohlášení přechovávání radiotelefonní stanice.

Čís. 4672.

Za zvláště přitěžující okolnosti při vojenské zradě jest pokládati takové okolnosti, které s podobným případem nebývají pravidelně spojeny a pro svoji mimořádnou důležitost zvyšují nebezpečí z trestné činnosti pachatelovy. Velká škoda z vojenské zrady hrozící nebo skutečně vzniklá patří už k podstatě vojenské zrady. Sama okolnost, že čin byl spáchán v pohraničním pásmu zvláště důležitém pro obranu státu, nemůže býti základem pro přísnější kvalifikaci.

I při odsouzení obžalovaného jen pro pomocnictví (§ 69 čís. 2 tr. zák.) při zločinu vojenské zrady jest použití mimořádného zmírňovacího práva (§ 92 tr. zák.) vyloučeno ustanovením § 28 odst. II. zák. čís. 50/23 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 25. března 1933, Zm III 46/33.)

N e j v y š š í s o u d, přezkoumaj trestní věc proti J. G. a spol., obžalovaným pro zločin vojenské zrady, na základě líčení následkem zmateční stížnosti veřejného žalobce a obžalovaných vynesl rozsudek, jímž zmateční stížnost veřejného žalobce zamítl, zmateční stížnosti obžalovaných dílem odmítl, dílem zamítl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížností podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. napadá veřejný žalobce odvolací rozsudek proto, že nebylo uznáno, že obžalovaní spáchali čin za okolností zvláště přitěžujících ve smyslu § 6 č. 1 odst. III. zák. č. 50/23. Zmateční stížnosti nelze přiznati oprávnění. Stěžovatel sice správně poukazuje k tomu, že za zvlášť přitěžující jest ve smyslu citovaného místa zákonného pokládati takové okolnosti, které pravidelně nebývají spojeny s podobným případem, které však zvyšují nebezpečí z trestné činnosti pachatelů a z případného výsledku, a tím odůvodňují potřebu použití vyšší sazby trestní; zjištěný skutkový stav však nedává základ k závěru, že činy obžalovaných byly provázeny okolnostmi takové povahy. Že škoda z vojenské zrady hrozící nebo sku-